

կըրկնապատիկ հարուածներէն կ'երեթայ,
Եւ ցատկելով ծըննիներէն դէպ ի դուրս՝
Դըրան թեւերը շառաչով կ'իյնան վարս:
Բըռնութեան թափն իրեն ճամբայ կը բանայ.
Ներս կը խուժեն Գանայեցիք, կը սպաննեն
Հանգիստանին. կը խորտակեն ամէն մուտք,
Եւ արթունիքը զօրքերով կ'ողողեն:
Փըրփրադէզ գետն՝ որ իր թուամբերը պատռած
կը տապալէ ամբարտակներն արգելիչ,
Նըւսգ անդ թափով դաշտերը կ'իջնէ
Հեղեղասաստ յորձանքներով յորդադէմ
Եւ կը քըշէ հետը հօտերն ու գոմերն:
Ես իսկ տեսայ նախնիներէն սըրաբբած
Կատղած Պիւռոսն, Արորդիները երկու
Դեմքին վըրայ, տեսայ նաեւ Հէկաբէն
Եւ իր հարսներն հարիւր, Պրիամը նոյնպէս
Որ կը պըղծէր բագիներն իր արիւնով,
Եւ հուրն՝ որ ինքն իսկ նըրիւր՝ Երբբեր էր:
Կործանեցան սըրսկապանները յիսուն՝
Թոռներուն մէծ յոյսն, ու դըռները չըքող
Աւարներով և ոսկիով խուժեցուն
Ճօխապաճոյց պըճիւքներով զարդարուած.
Ուր որ հըրդեն չըկայ՝ գրաւեր են Յոյներն:

Թարգմ. Հ. Ա. ՂԱՅՐԱՆԻԱՆ

ԵՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ԳԻՐԻՔ

ՎԱՐԴԵՐԻ ՓԵՐԹԵՐ

Վարդերը՝ ցօղ երազներով կը նընջեն,
Իրենց կարմիրը կ'առոյգնայ քունին մէջ,
Սիրոյ վանկերն ալ ծոցն անոնց կը հընչեն
Շօղէն, թըռչէն, կապոյտներէն լուսննէջ:

Երեկոյին հատիկ, հատիկ կը թափին
Ան վարդ փերթեր՝ կեանքի փուռէն վիրաւոր,
Շիրիմն անոնց՝ վըճիտ ծըփանքն է ափին
Ուր կը խամրի իրենց մարմինը աղուոր:

Ու չոր բիւրն ալ թուփին վըրայ սարսըռուն
Կըղկաթ արցունք մը կը քափէ՝ և առուն
Ապշուպելով զայն փերթերուն կը տանի:

Ահ, սըրտիս պէս սէրէն, խիղդէն յար թափուր
Կը հեծեճէ իմ վարդենիս ընտանի,
Մինչև բերէ գարունն հըմալքն իր բուռ բուռ:

ԱՆԱՐՈՆ

1907 փետ. 17

ԳԵՐԻՔԻ ՄԱՆԻՆ ԽԱՍՏ

Խաչ մը դըրի Հօրըս Հողքին վրայ անխոյս,
Այն պո'ւտ մը սեն՝ անհուն սեկն յանձնեցի.
Եւ իր կուրծքին ես փորեցի կրօնի «Յո'յս»,
Հօրս հաւատքին պէս խո'ր՝ որ ալ չի հիւծի:

Փըրկչէն ժառանգ՝ այդ ճառագայթը սեւին,
Պիտ՝ պաշտպանէ յոյսերն անոր անհունին՝
Թո'յն ժանիքի կըրծուծներէն պիղծ գեւին.
Եւ պիտ՝ հըսկէ այն երկընքին՝ զոր ունին:

Մարմար շիրմէն վեր է այդ խաչը փայտէ,
Ջի հոն ժըպիտն իր Աստուծոյն կը կաթէ,
Դրախտի պըղտիկ բաժինն իրեն շարժելով:

Ու այդ «Յոյս»ն հոն պիտ՝ ճաճանչէ հաւատքով,
Ժամանակին և դարերուն վրայ յոյով,
Մինչև թըռչի իւր Ամբողջին փառքին քով:

ԱՆԱՐՈՆ

Ա. Մ. ՌԱԳ. ՎՊԵՐԻ.

1907 փետ. 28

ԿԱՐԻ ԼՆԵՐ

Հեկեկանքով՝ շիթ շիթ եթերը կու լայ
Ձանձըրոյթովը անհունի լըկումին,
Թըռչիքներէն արծուի առնուլ ջանայ մին
Մարդուն գալու՝ մարդուն որ ինքն ալ կու լայ:

Եւ կաթիլներ ջերմ կարօտի վազքերով
Մեզի կու գան՝ ցօղն ըլլալու կամ արցունք
Ծաղկին, նոճին՝ դալար սարի մը բարձունք,
Ջի հոս սէր կայ ժըպիտ և սիրտ մը խըռով...

Անոնք սըրտունջ մը իրենց հետ կը բերեն,
Ինչպէս դողդոջ կաթիլ կուտին բիբերէն
Սէր մը բերէ և կամ դալուկ մը սուգի:

Աչքեր կ'ուզեն՝ անոնց արցունքն ըլլալու
Ջինջ հոսեղու. մարդուն ցաւերը լալու,
Ու վաղ դարձեալ ցընդիլ իբրև մեզմ չոգի:

ԱՆԱՐՈՆ

1907 փետ. 20

Մ. Վ. Ա.Ր.Ա.Ր. @

ԱՂՈԹԷ՛... .

Աղօթէ՛... ծունկի եկած, վարդաբանը ափիդ մէջ, ճակատդ խոնուէն և աչերդ երազկոտ:

Աղօթէ՛... . յոյգերով փրփրուն ֆէլլահի մը նման, անոր խորհրդաւոր ու խորունկ ներշնչու- մով...:

Աղօթէ՛... սեւ քուրմի մը նման՝ որ ճակատը բազինին մերկ մարմարին կը դնէ, կուռքի մը անժպիտ, անկարեկիր հայեացքին տակ:

Աղօթքդ տարսուուն թեւեր թող առնէ՛ եթե- րասլաց ճնճուկի մը պէս, և առոյգ թարմու- թիւն մը՝ առաւօտեան երազներու:

Աղօթէ՛... խորանին ձիւն փրփուրներուն առ- ջեւ, դալկահար Աստուածածնիդ արտօսքին առ- ջեւ:

Աղօթէ՛... հիմա միմունջ մը աղօթքի ու ծուէն մը խունկի պէտք ունի թոյլքս...:

Աղօթէ՛... . քնքուշ ելեւէջներ հիւսէ հոգիիդ ներգաշխափութիւնով, նախշուն թեւեր շինէ սըր- աիդ բարախումներով:

Աղօթէ՛ աղօթէ՛... . մինչև որ վարդաբանիդ շրջանը լմնայ, ու միմունջներդ հասնին:

Աղօթէ՛... զի վարը՝ դժբաղդներու խուժանը կը տառապի և աղօթքի կը տեսչայ, սիրոյ վան- կերու կը կարօտի:

Աղօթէ՛... զի երբ երկրի գթութիւնը հասնի և մարգեր դաժան դառնան, աչքը երկեթին կը նայի...:

Աղօթէ՛... զի աղօթքը ճակատը պայծառ կը պահէ:

Աղօթէ՛, աղօթէ՛...

ԱՆԱՐՈՆ

19 Հոկ. 1907

Օվսաճրգ

ԱՁԱՏՈՒԹԻՒՆ

«Ա՛յր է փոքրիկ արտոյտի բոյն
Որ ինձ իմ հայրըս ցուցուց.
Հաւկիթներն ձր տեղ են սիրուն արտոյտին» —
կը հարցընէր Լորի Լին:
Ու վերջապէս նա զըտաւ բոյնն արտոյտին,
Բայց հաւկիթներ չըկային:
«Ինչու վարն այդ տեղ կը փրնտոնս
Բարձրէն երկու փոքր արտոյտներ երգեցին.—
Ըզմեզ զըսպող կեղևը մենք կտորեցինք
Ու զըտանք բոյն մը հոս վեր»:
Եւ երջանիկ թըռչուններ
Առտուան երկնից վրայէն անցան երգելով:

L. Monroe

Գ Ե Ր Մ Ա Ն Ա Կ Ա Ն

Գ Ի Ա Կ Ա Ն Ո Ի Թ Ի Ի Ն

Ե.

Քնարերգական Բանաստեղծութիւն

Ձը կայ բան մը որ կարենայ լաւ բա- ցատրել զբական շարժման զօրութիւնը աւատական Գերմանիոյ մէջ, քան քնար- երգական բանաստեղծութեան տարօրի- նակ ծաւալումը: Հագնեղգոյները (Mimne- singer) երկու խումբի կը բաժնուին, դիւցազներգական ու քնարերգական, կամ, ինչպէս որ կ'ըսէ իրենցմէ մէկը, նկա- րիչներ ու սոխակներ: Վերջինները աւելի բազմաթիւ են. բոլոր անասունները լեցուն են անոնցմով, իրենց արձագանքը կը լը- սուի զգեակէ զգեակ: ԺԲ ու ԺԳ դարու Գերմանիան ունեցած է զբեթէ երկու հա- ռիւր քնարերգական բանաստեղծներ. ա- սոնց երկերը ժողոված է Յորրիտի համա- ւաւոր Ռոզէր Մանէն հաւաքիչը և պա- կասը լրացուցեր են իւրմէ հազը եկող ընդ- օրինակիչները:

Որչափ ալ բազմաթիւ ըլլան այդ բա- նաստեղծները և ժամանակաւ իրարմէ հե- ռի, այնուհանդերձ սակայն՝ մի քանի սըր- բազան ոճերէ գուրա չեն ելներ: Իրենց մեզի ձգած զրական գործերը կամ այն